

NEHÉZ ÓRÁBAN

Szabolcska Mihály

Szabolcska Mihály: NEHÉZ ÓRÁBAN

Kietlen puszták vándorának,
Sötét, olajfás hűs berek:
Nyílj meg nekem te szent, csodás könyv,
Fáradt vagyok, pihenhetek.
Lelkem körül úgy zúg a számum,
Üvölt a kétség vihara...
Adsz-e erőt a csüggedőnek?
Csodás oáz: szent Biblia.

Hideg, fagyos világba\ ' járok,
Legében lelkem úgy remeg.
Körülöttem - bármerre nézek, -
Fásult szívek, jégemberek.
- De itt talán, míg elcsodálom
A tiszta, tündöklő eget,
Hebron beszédes, szép vidékét
S az ős Sion: fölengedek!

Ott ég a Mózes csipkebokra,
Az égi hang fülembe csendül.
Angyal sereg jár-kél mosolygva
A fényrevált légen keresztül.
Hallom szárnyuk lágy csattogását,
S ah, mintha mind szívembe szállna:
Megrezdül ez, - míg egynek-egynek,
Arcomra könyűt ejt a szárnya.

Tovább, tovább! A szent sereggel
Bolyongok a pusztákon át.
Ott bőven oszt mannát a pázsit,
A szikla itt vizet bocsát.
Szívem szent ámulatra gerjed.
A tűznek, ködnek oszlopára.
'Velünk az Isten!' zeng az ének,
Sin, Ráfidim csodálatára.

És a nyitott, fénylő lapokra,
Lehajtván izzó homlokom:
A Kanaánt hittel keresve,
Szent sátruk én is hordozom.
Derül, borul az ég felettünk,
De ám napunk ha rossz, ha jó:
Csak zúg az ének sziklahittél.
'Az Úr erős, mindenható!'

S övezve néma áhítattal,
- Sóhaj, szó, halva ajkamon: -
Ez égbeszálló dallamot, míg
Hosszan, merengve hallgatom:
Halk mássá zendül messze, messze,
Vagy ah, szívem mélyén talán?...
Mintha viharvert, őszi tájnak
Fáradt visszhangját hallanám!

Itt, itt szívemben zeng az ének,
Az Úr erős, nagy, jó, örök!
- Tovább, tovább, s én tört hitemben
Átújhodom, megépülök.
Mint áldozattűz gyúl ki lelkem,
Imádsággá lesz sóhajom...
És szembeszállva száz viharral:
Mosolyogva járok utamon!

Forrás: www.keresztenydalok.hu